Навіть цілого світу сьогодні для мене замало,
Уже осінь смеркає, яку закликала-чекала…
А мене ж зупиняли: любов заведе в нікуди,
А мені ж говорили, що далі лише холоди,

Що важка ця поклажа, аби пронести через зими.
Вона щось таки значить… Та хто ж її далі нестиме?
І повіриш на хвилю, що небо сліпе і пусте,
Що ішла не туди і робила не так і не те….

Не спинити вітрів. Жовте листя холодним відпливом
І сумує вікно в летаргії осінньої зливи.
Ще – ріка і дорога. Та ще – сирівцева петля…
Щоб килим розпустити… Щоб усе із кінця, чи нуля.

І себе відпустити – без жодних толкових пояснень,
Бо мені із собою направду нічого неясно,
Бо навіщо шукати незвідані стежки нові,
А смутний листопад зігрівати в своїм рукаві…

Навіть вічності мало, вона над судьбою безсила,
А життя лиш одне… Говорили мені, говорили…
Тягну, тягну за нитку – сумую над нашим гніздом,
Жовтий лист догорає. Із серцем, із серцем разом…

Наталя Дзюбенко-Мейс